

Lykke i det, afhænger jo af, om vi saa kunne bestaa i Konkurrencen, thi det skulle vi jo dog ogsaa tage i Betragtning.

N. Andersen: Naar den ærede Ordfører paa sit Partis Vegne i Aar som saa mange Gange tidligere paakalder Lovgivningsmagtens Bistand for at ordne det Forhold, som det her er foreslaaet at lovgive om, nemlig Arbejdstidens Længde, kan jeg i Aar lige saa lidt som tidligere være enig med de ærede Forslagsstillere i, at de derved slaa ind paa den rette Vej. Jeg tror ikke, at der paa dette Omraade saa lidt som, kunde jeg næsten sige, paa de fleste andre Omraader, der angaa Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder, kan udrettes noget til Gavn ad Lovgivningsvejen. Se vi os om i andre Lande blandt andre civiliserede Nationer, ville vi se, at man overalt har været overmaade betænkelig ved ad Lovgivningsmagtens Vej at fastslaa, hvor mange Timer daglig det skal være en voksen, myndig Mand tilladt at arbejde. Det har man været overmaade betænkelig ved at drage ind under Lovgivningsmagtens Omraade, og jeg tror, det er rigtigt. Jeg vil dermed lige saa lidt i Dag som tidligere have sagt noget om, at det ikke er en nyttig og forsvarlig Bestræbelse at arbejde henimod kortere Arbejdstid, det vil jeg absolut ikke, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den ærede Ordfører vil indrømme mig, at han og jeg i vore Bestræbelser gentagne Gange have været enige om at arbejde henimod Forkortelse af en utilbørlig lang Arbejdstid, og det er ikke saa sjældent lykkedes. Jeg vil henstille til den ærede Ordfører, om han ikke til Gengæld kunde være enig med mig i, at den Maade at virke for denne Sags Fremme paa baade er naturligere og gavnligere end den, at man Gang efter Gang kommer til Lovgivningsmagten og anmoder den om at give rigoristiske Tvangsregler for, hvorledes den paagældende myndige Mand maa anvende sin Arbejdskraft. Jeg sigter selvfølgelig ikke her til saadanne Lovgivningsforanstaltninger, som vi jo fra alle Sider have været enige om maatte til for at beskytte den unyndige, for at beskytte Børn og unge Mennesker. Vi have alle været enige om, at der her er en Forpligtelse for Lovgivningsmagten. Men jeg tror lige saa bestemt, at man kun vil gøre Skade, hvis man ad Lovgivningens Vej vil foreskrive Regler for, hvad jeg har kaldt den myndige Mand, der maa og bør have Myndighed over sin egen Arbejdskraft.

Jeg skal blot tilføje, at naar jeg i en lang Aarrække har været af den Anskuelse, at man baade kan og bør stræbe hen imod kortere Arbejdstid, saa er det til Dels begrundet i den Erfaring, jeg har fra den Tid, da jeg for 50 Aar siden selv begyndte at arbejde. Da var min Arbejdstid ikke 8 Timer, ikke 10 Timer, ikke 12 Timer, men 16—18 Timer i Døgnet. Det betyder noget ganske andet end det, vi nu ere inde paa, og som den ærede Ordfører og jeg saa ofte med Held have virket hen imod, nemlig at komme ned til en almindelig Arbejdstid af 10 Timer. Det forekommer mig al Ære værd, at man i Løbet af nogle faa Aar ere komne ned fra en almindelig Arbejdstid af 11½—12 Timer til en Maksimalarbejdstid — det kunne vi omtrent sige, vi nu have —, af 10 Timer. Den ærede Ordfører nævned jo ogsaa i Dag, at Arbejdstiden i ikke saa faa Fag er gaaet ned til 9½, maaske til 9 Timer. Jeg skal ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal. Det er mig i det hele taget imod at paakalde Lovgivningsmagtens Hjælp her, derimod vil jeg fremtidig, saa længe jeg har med Arbejderforhold at gøre, være villig til at fortsætte Bestræbelserne for efterhaanden at komme bort fra den lange Arbejdstid i de Fag, hvor den endnu maa siges at være *utilbørlig* lang, enten i og for sig eller af Hensyn til det paagældende Arbejdes særlige Beskaffenhed.

Imidlertid tror jeg ikke, det let vil lykkes i en ganske kort Tid enten ved Lovgivning eller uden Lovgivning at komme saa langt ned som til 8 Timer i Almindelighed. Jeg skal erkende, at der maaske nok kan være visse Arbejder, hvor man kunde blive enig om, at man ikke burde have en længere Arbejdstid end 8 Timer. Men her maa efter min Mening hver Sag, hvert Fag, hver Gerning behandles for sig under Hensyn til de særlige Forhold, der raade der. Jeg vil være meget tilbøjelig til at gaa ret vidt i Retning af at nedsætte Arbejdstiden, hvis det virkelig kunde lykkes den ærede Ordfører at overbevise mig om, at der udføres lige saa meget Arbejde i den korte Tid som i den lange.

Den ærede Ordfører mente at levere et Bevis derved, at medens Arbejdstiden er gaaet ned, og dermed Timebetalingen er gaaet op, er der efter hans Mening i de samme Fag ikke sket en Forhøjelse, men tværtimod undertiden en Nedgang